

ham i den Betragtning, at den maatte ansees for at være en Fremtidslov, en Lov, der ogsaa vilde blive gjort gjældende, naar der blev Tale om andre Jernbaner, og han troede da, at man vilde finde mindre Betænkelighed ved at gaae ind paa denne Lov. Men den høitærede Minister maa undskylde, at det netop forekommer mig, at man ved den Maade, hvorpaa han har taget Sagen snarere affrækkes fra at betragte saadanne Love som Fremtidslove; thi ligesaa let som han tager det med § 5 i Loven af 10de Marts 1861 og forlader dens Bestemmelser, ligesaa let vil en følgende Minister kunne forlade det Grundlag, som den ærede Minister nu hylber og har lagt til Grund for nærværende Lov, uden at Nogen med Nytte vil kunne paaberaabe sig, at da denne Lov blev givet, blev den af Alle anset for at skulle være en Fremtidslov. Nei, jeg troer ikke, at man under en Forsatning som vor skal bygge paa, at en Lov, der gives for enkelte Tilfælde, skal vedblive at være en Fremtidslov for alle kommende Tilfælde, thi vi see altfor ofte, hvorledes Meningerne kunne skifte, og netop Jernbanelovens Behandling her maa være et affrækkende Exempel med Hensyn til at betragte enkelte Love som Fremtidslove. Naar den høitærede Minister har indrømmet, at der kunde være en Deel, der talte for vor Mening, hvis man ikke vilde ansee Loven som en Fremtidslov, saa betragter jeg dette som en Indrømmelse fra den høitærede Ministers Side, som jeg ligefrem vil tage til Indtægt. — Jeg haaber ogsaa, som flere andre Talere, at der vil blive nedsat et Udvalg i Sagen, thi jeg seer virkelig ikke, hvorledes det skulde være muligt uden en altfor stor Række af Endringsforslag fra forskjellige Rigsdagsmænds Side at komme igennem Sagen, naar den ikke bliver drøftet nærmere i et Udvalg.

Søgsbro: Jeg bad om Ordet førend de tre ærede sidste Talere havde haft det, og efterat de have udtalt sig, kan jeg indskrænke mig til ganske korte Bemærkninger. Jeg har fra den Tid, da vi behandlede Loven om Jernbaner i Sydsland, nemlig fra 1861, en meget levende Erindring om, at vi dengang paa ingen Maade tænkte paa en saadan Paaligning af den Ex-

statning, som skulde udredes af de vedkommende Egne, som den, der er foreslaaet i det foreliggende Lovforslag, og det undrer mig meget, at det ærede Medlem fra Roeskilde (M. Hage), som dengang havde Sæde her i Salen og som tillige var Medlem af Udvalget, nu kan erklære det for at være en fuldkommen Umulighed at fordele Udgifterne efter en mere retfærdig Maalestok end den her paatænkte. Der var netop paa den Tid, i den selsamme Samling, hvori Jernbaneloven blev vedtagen, et andet Lovforslag for, hvori man havde bestemt Ligningen af en Deel Udgifter ved et lignende Anlæg, ikke paa en heel Provinds, men paa de paagjældende Egne, og det ikke efter een og samme Maalestok, men efter en forskjellig. Denne Lov laa Rigsdagen, saa at sige, for Dø, dengang da de Bestemmelser bleve vedtagne, som staae i Jernbaneloven; jeg sigter nemlig til Loven af 30te Januar 1861 om Farten paa Gudenaå. Udgifterne ved Gudenaåes Seilbargjøreelse blev da bestemt at skulle lignedes saaledes — forsaavidt de ikke kunde dækkes af en anden bestemt Indtægt — at $\frac{2}{3}$ skulde udredes af Statskassen og $\frac{1}{3}$ skulde fordeles paa de tilstødende Egne, hvoraf da igjen deels Randers og deels Silkeborg skulde udrede visse Procent, og dernæst de 3 Amter, Randers, Viborg og Skanderborg, hver udrede sin Deel, men ingenlunde i det samme Forhold. Der blev nemlig paalignet Randers og Skanderborg Amt hver 8 pC., men Viborg Amt 30 pC., og det er altsaa aldeles klart, at man paa den Tid ingenlunde var kommen til den Erkjendelse, som den høitærede Indenrigsminister synes at være kommen til, at Loven af 1856 angaaende Løgstørkanalen maatte tjene til en Advarsel for os til ikke at komme ind paa en saadan Vej. Dengang havde man den vistnok fuldkommen klart i Erindring, men man fulgte dog den samme Vej ved Fordelingen af Thyden. Om den i Udsørelsen maastee var bleven gennemført paa en mindre heldig Maade ved at f. Ex. et og andet Herred var taget med, som ikke burde, er en anden Sag, men den Tanke, der laae deri, var man dengang overbevist om var den rette. Det er derfor, forekommer det mig, noget paafaldende, at dette Lovforslag i den Grad bryder Staven over en